

॥ १६९ ॥ “दवरात म्हाका ह्या वाड्यांत” । उतरां हीं निमाणीं बाबांच्या मुखांत । आयकतकूच
 सगले मनांत । जाले तेन्ना निश्चिंत ॥१७०॥ मागीर तें पवित्र साई शरीर । जालें त्या गाभाच्यांत स्थीर । वाडो जालो
 समाधीमंदीर । अगाध चरित्र श्रीसाईंचें ॥१७१॥ धन्य भाग्य त्या बुट्टींचें । जांच्या घरांत स्वसत्तेचें । विसावलें शरीर
 श्रीसाईंचें । नांव जांचें अतिपावन ॥१७२॥ आसूं, अशी ही कथा पावन । आयकून श्रोते सूखसंपन्न । हेमाड
 श्रीसाईनाथांक शरण । सोडूंक सोदिना चरण खीणभर ॥१७३॥ घडूं दी भोग इश्ट अनिश्ट । साई एक राखपी
 संतुश्ट । चलतकूच मार्गान थथोपदिश्ट । मेळटलें इत्शीत अचूक ॥१७४॥ कथा वक्तो आनी वदन । जंय साई
 समर्थ आपूण । थंय हेमाड खंयचो कोण । बेठोच टोपणनांवाचो ॥१७५॥ म्हणून फुडें जातली प्रेरणा । ते प्रमाणूच
 येतली कथा श्रवणा । वेळार जातली जी जी रचना । हुसको तिचो कित्याक आतांच ॥१७६॥ संतसज्जनांनो तुमच्या
 आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । गीताविशिष्टश्लोकार्थ
 निवेदन तशेंच समाधी मंदिर निर्माण नांवाचो हो एकुणचाळिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. योग्य.

॥ श्रीसाईसच्चरित ॥ ५४७